No. ZEVENTIEN

UIT HET ENGELSCH VAN LOUIS TRACY

(7) HOOFDSTUK V. (Vervolg).

Zij had wat spoorwegeffe ten en obligatiën, waarvan sommige haar door haar vader waren nagelaten en andere bij haar trouwen aan haar gegeven waren, maar het grootste gedeelte van haar inkomen bestond uit een maandelijksche uitkeering van de bank, waarvan Mijnheer James Creighton Forbes het hoofd is."

Natuurlijk legde Juffrouw Beale den verbaasden blik, waarmee Theydon dit merkwaardige nieuws hoorde, verkeerd uit. „Ik zie niet in waarom iemand zoo'n eenvoudige zaak geheim moet houden," zei ze zenuwachtig. „Ik kan U wel zeggen dat ik den indruk er van heb, die echter op geen zekerheid berust, dat Mijnheer Forbes zeer geïnteresseerd was in het syndicaat, waardoor Arthur naar China werd gezonden, en het dus zeer waarschijnlijk is, dat de uitbetaling van een jaarwedde of pensioen, aan Arthurs weduwe aan zijn zorg toevertrouwd was. Ik weet 't niet zeker. Ik raad 't alleen maar. Maar zoowel die kwestie als andere zullen door de politie wel opgelost worden."

Theydon kreeg zijn zelfbeheersching weer terug even snel als hij die verloren had. Hij keek op de klok — kwart over tien. Binnen een half uur zou Juffrouw Beale op weg zijn naar Scotland Yard. Hij moest snel en doortastend te werk gaan, of hij zou tegenover de politie in een ongunstig daglicht komen te staan.

„Ik ken Mijnheer Forbes toevallig," zei hij, met een hopelooze poging om kalm te blijven. „Vindt U goed dat ik hem even opbel? Een paar woorden van hem kunnen ons een boel verder helpen."

„O, U bent wel vriendelijk," zei de dame, met een kleur van verlegenheid en dankbaarheid. „Ik ben zóó blij, dat ik den moed gehad heb bij U aan te komen. Het idee van naar het politie-bureau te gaan vond ik eerst vreeselijk, maar 't kan me nu niets meer schelen."

Spoedig vroeg Theydon het nummer „00400 Bank." Hij had de deur van de zitkamer met opzet open laten staan. Wat er ook van kwam, hij durfde zijn belofte om te zwijgen niet langer houden. Maar de millionnair was niet op zijn kantoor. Als antwoord op een beslist verzoek om iemand, die 't weten kon, te spreken „over een dringende zaak," bracht de bediende een zekeren Macdonald, secretaris van Forbes, aan de telefoon.

„Het is van 't grootste belang dat ik Mijnheer Forbes binnen een paar minuten te spreken krijg," zei Theydon, nadat hij zijn naam en adres gezegd had. „Denkt U dat hij gauw zal komen? Of zal ik probeeren hem op Fortescue Square te bereiken?"

„Mijnheer Forbes komt hier niet vóór twaalf uur," kwam er een stem met een duidelijk Schotsch accent. „Ik betwijfel ook of U hem thuis zult treffen. Kan ik de boodschap overbrengen?"

„Weet U waar hij is?"

„Ik kan 't niet zeggen."

„Maar weet U 't?"

„Ik zal gaarne de boodschap overbrengen."

„Dan is 't te laat. Begrijp astublieft, Mijnheer Macdonald, dat ik Mijnheer Forbes opbel, omdat hij 't uitdrukkelijk gevraagd heeft. Zooals ik al zei, is 't van 't grootste belang dat ik dadelijk met hem in verbinding kom."

Zoo'n verzoek maakte echter geen indruk op den voorzichtigen Schot.

„Ik kan niet meer zeggen dan ik al gedaan heb," was 't antwoord. „Als U 't eens probeeren wilt aan zijn huis — —"

„O, bel maar af!" riep Theydon, die zich den secretaris voorstelde als een mageren Schot met holle wangen, ongetwijfeld een toonbeeld van bescheidenheid en trouw, maar in 't geheel niet in staat om in een crisis eens flink uit zichzelf op te treden. In de werkelijkheid was Macdonald kort en dik, en een joviaal mannetje. Na een tijd wachten, waarin hij dacht dol te worden, kreeg hij eindelijk verbinding met het huis van de familie Forbes op Fortescue Square.

„Ik ben Frank Theydon," zei hij, zijn best doende om kalm te spreken. „Is Mijnheer Forbes thuis?"

„Neen, Mijnheer."

„Ben jij daar, Tomlinson?"

„Ja, Mijnheer?"

„Kan je me ook zeggen waar ik Mijnheer Forbes direct kan vinden?" — „Is hij niet op zijn kantoor, Mijnheer?"

„Neen. Hij komt daar niet voor twaalf uur."

Een oogenblik van nadenken aan den kant van Tomlinson. Toen, als een mogelijke uitweg uit de moeilijkheid:

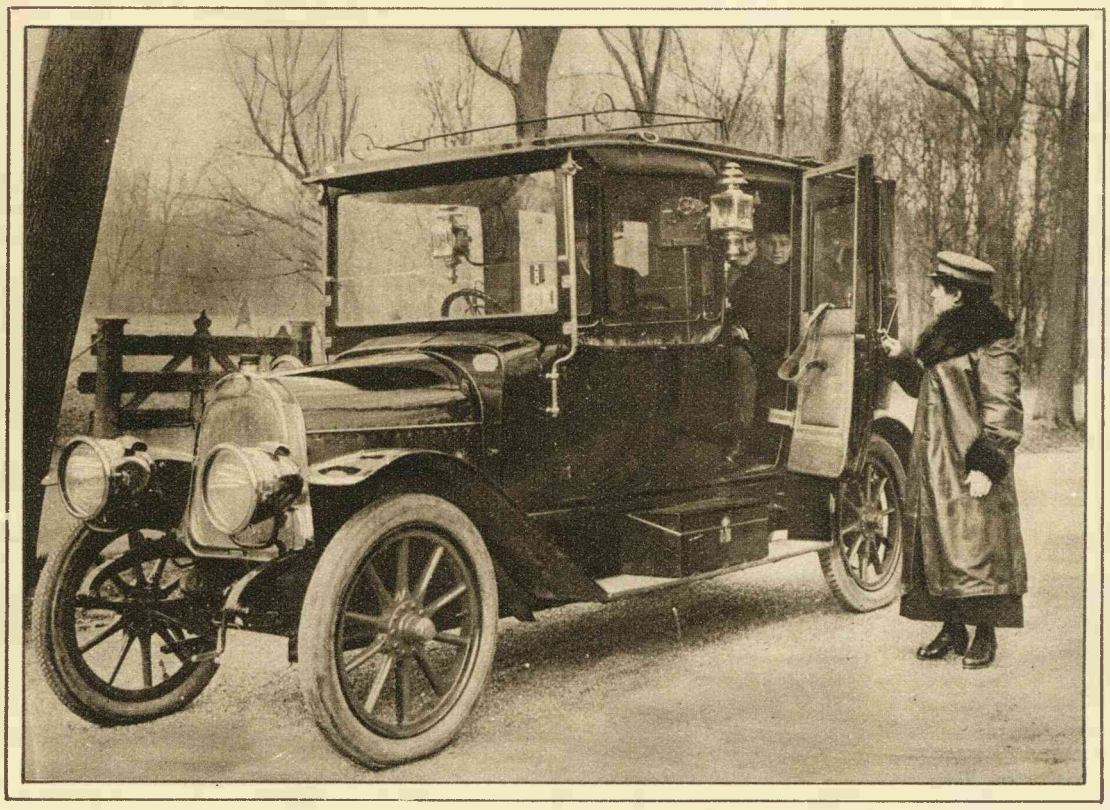
„Wilt U Juffrouw Evelijn soms even spreken, Mijnheer?" — „O, ja, ja."

Theydon nam het voorstel van den knecht gretig aan, zonder een oogenblik over de gevolgen na te denken. Hij pijnigde zijn hersens af in de onzekerheid hoe hij zijn vraag zou inkleeden, toen hij heel duidelijk de voetstappen van een vrouw op den parketvloer hoorde en ook hoorde hoe Evelijn Forbes tegen Tomlinson zei: „Dat treft! Ik wilde juist zoo graag Mijnheer Theydon spreken, maar ik durfde hem gewoon niet opbellen."

De knecht had blijkbaar den ontvanger zóó neergelegd, dat de druk van de veer niet verslapt was.

Dit nietsbeteekenend voorval gaf Theydon opnieuw reden zich te verbazen. Waarom zou Evelijn Forbes hem zoo vroeg in den morgen al willen spreken? Misschien zou ze 't uitleggen. Dit hoopte hij maar; hij zou zijn woordenkeus maar aan 't geluk overlaten.

„Bent U daar, Mijnheer Theydon?" kwam de zachte stem van het meisje, die tegelijk iets ernstigs had. „Hoe aardig van U om mijn wenschen te voorkomen! Ik heb vreeselijk in angst gezeten, sinds ik van die ontzettende geschiedenis in de Innesmore Mansions gehoord heb. Die arme dame woonde immers vlak naast U?" — „Ja, maar — — —"

DE EERSTE VROUWELIJKE TAXI-CHAUFFEUR.

Verleden week heeft de eerste vrouwelijke taxi-chauffeur, juffrouw Hoeffelaar, met haar wagen de „Femina" onder contrôle van den chef van het Vervoerwezen, hoofdinspecteur De Jong, proef gereden. Juffrouw Hoeffelaar is geen nieuwelinge in 't vak, want voor den oorlog heeft ze vijf jaar lang haar huur-auto door de straten van Antwerpen bestuurd. Natuurlijk had ze op haar proeftocht te Amsterdam veel bekijks van het publiek.

„O, U kunt een nieuwsgierige vrouw zoo gauw niet afschepen. U moet weten, dat ik toevallig weet, dat de treurige dood van Mevrouw Lester m'n vader op de een of andere manier aandoet, en ik begrijp nu, hoe U tweeën gisterenavond op heete kolen zat om mij kwijt te raken, zoodat U vrijuit kon spreken."

„Juffrouw Forbes, ik verzeker U . . . ."

„Wacht maar tot ik klaar ben, en dan hoeft U zich niet meer uit te sloven om mij beleefde jokkens te vertellen. Mannen zijn allemaal eender. Ze denken dat de zwakke hersenen van een vrouw niet in staat zijn een geheim te bevatten, en daar vergissen ze zich leelijk in. De intuïtie van een vrouw ziet dikwijls verder dan de logica van een man. Ik . . . ."

„Och, vergeef me," viel Theydon haar wanhopig in de rede, „maar ik ben zoo erg verlangend te hooren, waar en hoe ik Uw vader even te spreken kan krijgen. Ik zou niet zoo onbeleefd zijn U in de rede te vallen, als 't niet héél noodig was. Zeg mij waar ik hem kan vinden, en ik beloof U dat ik U dadelijk daarna weer zal opbellen."

„Hij is naar 't Ministerie van Binnenlandsche Zaken."

„Naar 't Ministerie!"

Theydon was zóó doodverbaasd, dat het meisje het merkte.

„Aha, daar heb ik U!" riep zij uit. „Wilt U nu zoo goed zijn mij te vertellen waarom Vader vanochtend een klein ivoren doodskopje ontvangen heeft met de post?"

Theydon voelde, dat hij bleek werd. Hij had een voorgevoel, dat er iets vreeselijks zou gaan gebeuren, maar hij spande zich in om schijnbaar kalm te zeggen: „Wat bedoelt U eigenlijk, Juffrouw Forbes?"

Zij lachte even. Theydon was zoo in de war, dat de mogelijkheid niet tot hem doordrong, dat Evelijn Forbes even verlangend als hij kon zijn om haar gevoelens te verbergen.

„Vader en ik ontbijten altijd samen om negen uur," zei zij. „Wij waren aan 't praten over U en hij vertelde mij van het vreeselijke wat Mevrouw Lester was overkomen. Ik zat het relaas van den moord in de courant te lezen, toen ik toevallig naar hem keek. Hij was bezig met zijn brieven en ik was een beetje nieuwsgierig, wat er in een plat doosje zat, dat als aangeteekend pakje gekomen was. Hij opende het gedachteloos en toen viel er iets uit en rolde over de tafel. Ik raapte het op en zag dat het een klein stukje ivoor was, buitengewoon mooi uitgesneden; 't stelde een doodskopje voor. Het was zoo goed gemaakt, dat het er zelfs griezelig uitzag. Ik wilde juist iets zeggen, toen ik zag dat de brief, die in hetzelfde doosje zat, hem zoo'n schrik aangejaagd had, dat ik een oogenblik dacht dat hij flauw zou vallen. Maar hij kan soms erg flink en streng zijn en herstelde zich dadelijk, was boos op me, omdat ik het ivoren doodskopje bekeken had en verbood mij uit te gaan, tot hij van 't Ministerie terug was. Tomlinson en de andere bedienden kregen het bevel niemand in huis toe te laten, onder welk voorwendsel ook, en ik ben er van overtuigd, dat de brief en dat akelige ding op de een of andere manier met den dood van Mevrouw Lester in verband staan. Wilt U mij niet in 't geheim laten? Ik zal niet gillen of iets geks doen, maar ik vind dat ik er recht op heb te weten wat mijn vader voor zorgen heeft."

Een plotselinge verandering in de stem van het meisje waarschuwde Theydon, dat zij zich met moeite goedhield. Hij trachtte tijd te winnen en haar angst te verjagen. Dit was hij aan Forbes verplicht, die blijkbaar niet van plan was geweest zijn dochter in 't vertrouwen te nemen — voor 't oogenblik althans.

„Ik kan heusch niet inzien, waarom U eenig verband ziet tusschen de misdaad die hier Maandagnacht gepleegd is, en 't komen van een eenigszins vreemd pakje bij U aan huis vanmorgen," zei hij geruststellend.

„Als iedere vrouw maak ik gevolgtrekkingen," antwoordde zij. „Waarom zou deze misdaad juist mijn vader zoo aandoen? Ongelukkig genoeg staan de kranten altijd vol van zulke vreeselijke dingen en toch let hij er haast nooit op. Neen, Mijnheer Theydon, ik vergis me niet. Of hij heeft Mevrouw Lester gekend en was ontsteld door haar dood, óf hij heeft er een persoonlijke bedreiging in gezien. Toen komt de brief, duidelijk een bedreiging, en ik word bevolen thuis te blijven, goed bewaakt, terwijl hij zich naar Whitehall spoedt. U hebt mijn vader ontmoet, Mijnheer Theydon. Vindt U hem iemand om weg te hollen om den Minister te gaan raadplegen, zonder dat hij er een gegronde en ernstige reden voor heeft?"

„Maar U kunt toch niet zeker weten, dat een afschuwelijke misdaad in dit betrekkelijk onbeteekenende deel van Londen heusch het motief van Uw vaders daden is," hield Theydon aan.

Het meisje stampte ongeduldig op den grond. Hij hoorde het duidelijk.

„Natuurlijk weet ik 't zeker," riep zij uit. „Waarom wilt U niet openhartig met mij spreken? U weet wel, dat ik gelijk heb — ik hoor 't aan Uw stem en Uw voorzichtige manier van spreken. . . ."

Opeens kreeg Theydon een ingeving. „Neem me niet kwalijk, dat ik U in de rede val," zei hij, „maar ik moet U er op wijzen dat het van ons allebei dom is over zulke dingen door de telefoon te spreken. We moeten heusch geen woord meer zeggen, behalve dit — als ik Uw vader gevonden heb, zal ik hem vragen, U te mogen komen bezoeken. Misschien kunnen wij drieën afspreken elkaar met de lunch ergens te vinden. Verder dan dit durf ik heusch op 't oogenblik niet gaan."

„O, héél goed!"

De ontvanger werd boos opgehangen, en het afbellen onmiddellijk daarna klonk Theydon onaangenaam in de ooren. Was hij van te voren al verbaasd geweest — nu was hij geheel de kluts kwijt. Maar hij nam een moedig besluit, en 't kon hem niets schelen of dat wel verstandig was. Alleen al 't geluid van de stem van Evelijn Forbes had zijn hart en geweten tegen de voorschriften van gezond verstand gestaald. Laat de detectives maar denken wat ze willen, de vader van 't meisje moest zijn plannen ten uitvoer kunnen brengen, zonder er in gestoord te worden. „Juffrouw Beale," zei Theydon, ernstig in de treurige oogen ziende van het kalme dametje, dat hij nog op dezelfde plaats vond zitten, als toen hij haar verlaten had, „ik ga U iets erg belangrijks, erg ernstigs en vèr-reikends en gewichtigs vertellen; geen van tweeën kunnen wij zeggen wat 't gevolg er van zal zijn. Hebt U het gesprek door de telefoon gehoord?"

„Ik heb wel gehoord wat U gezegd hebt, maar kon er niet veel van begrijpen," zei zijn bezoekster ontzet.

„Ik heb getracht met Mijnheer Forbes in verbin-